



Arrest

nr. 154 263 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest nr. 134 481 van 2 december 2014 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPAERT, die loco advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, komt op 14 oktober 2014 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op dezelfde dag asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zij op 14 september 2014 in Italië werd geregistreerd. Op 27 oktober 2014 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden.

Op 21 november 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 28(3) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 14.10.2014 asiel in België. Ze legde een kopie van een in 2001 afgegeven identiteitskaart voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 14.09.2014 werden geregistreerd vanwege illegale binnenkomst te Prato (Italië).

De betrokkene werd gehoord op 21.10.2014. Ze reisde naar eigen zeggen in juni 2006 van Eritrea naar Soedan, waar ze verbleef tot juli 2014. In die periode ging ze naar Libië, vanwaar ze naar eigen zeggen op 05.10.2014 per boot vertrok. Op 07.10.2014 kwam ze aan in Italië. Ze stelde niet te weten waar ze precies aankwam en voegde toe dat ze na vijf of zes dagen verblijf per auto en trein verder reisde naar Frankrijk. Vandaar vervolgde ze haar weg naar België, waar ze naar eigen zeggen op 13.1.2014 aankwam.

Betreffende de bovenvermelde verklaringen merken we op dat de vingerafdrukken van de betrokkene reeds op 14.09.2014 in Prato werden geregistreerd terwijl de betrokkene verklaart dat ze op 07.10.2014 aankwam in een haar onbekende plaats in Italië. De betrokkene werd hiermee geconfronteerd, maar hield vast aan haar verklaringen.

De betrokkene vroeg op 14.10.2014 asiel en was op 21.10.2014 het voorwerp van een beslissing van vasthouding met toepassing van artikel 51/5 §1 van de wet van 15.12.1980.

Op 27.10.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Gezien de betrokkene het voorwerp was van bewaring met het oog op overdracht werd met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 een spoedig antwoord gevraagd. De Italiaanse instanties hebben tot heden niet geantwoord op ons verzoek. Artikel 28(3) van Verordening 604/2013 stelt dat indien een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor terugname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 3 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 28(3) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. Ze stelde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat België meer dan andere Europese landen de mensenrechten respecteert. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties, maar voegde toe dat ze niet van plan was om asiel te vragen in Italië. Via het internet kwam ze naar eigen zeggen te weten dat de mensenrechten in België meer worden gerespecteerd.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten

kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens haar verhoor geen verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties, maar merkte ze op dat ze niet van plan was om asiel te vragen in Italië omdat ze via het internet naar eigen zeggen te weten kwam dat de mensenrechten in België meer worden gerespecteerd. We benadrukken dat de betrokkene tijdens haar verhoor geen gewag maakte van feiten, ervaringen of omstandigheden die duiden op een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de Italiaanse instanties bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk werden voor de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht bij de bevoegde Italiaanse instanties een asielaanvraag kan indienen. De Italiaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen verwijzen we naar het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot april 2014, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming : "With regard to Dublin returnees who are transferred to Italy

from another Member State, they usually arrive to the main Italian airports such as Rome and Milan. At the airport, border police provides to the person returned under Dublin Regulation an invitation letter ("verbale di invito") indicating the competent Questura where (s)he has to go. Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority has taken its decision on the status determination. Accordingly, the procedure to be applied to the Dublin returnee's case will depend on the category they fall into. In case the Dublin returnee did not apply for asylum during their initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, when they are sent back to Italy they can file an asylum application following the ordinary asylum procedure, like all asylum seekers", pagina 25, alinea's 3,4, 5). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan haar asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene opvang en bijstand verkrijgen. We wensen op te merken dat het AIDA-rapport melding maakt van met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen : "However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have been adopted. From 2011 the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari). These projects are addressed to either all the Dublin returnees or to vulnerable categories among Dubliners", pagina 26, alinea 3).

Italië, lidstaat aan de "buitengrens", kent tot heden een grote toestroom van immigranten, die de structuren voor opvang van en bijstand aan asielzoekers ontegensprekelijk onder druk zet. Hieromtrent wensen we op te merken dat het UNHCR de staten, die geboden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Italië in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Recente rapporten, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie, maar tonen ook aan dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiënnes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italiën : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013.

We merken verder op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van ondermeer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland : "Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above)", EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië.

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de recente zaak Tarakhel v. Zwitserland : "In view of the foregoing, the current situation in Italy can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. judgment, cited above, where the Court noted in particular that there were fewer than 1,000 places in reception centres to accommodate tens of thousands of asylum seekers and that the conditions of the most extreme poverty described by the applicant existed on a large scale. Hence, the approach in the present case cannot be the same as in M.S.S", EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland.

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een in 1979 geboren vrouw is. Ze verklaarde tijdens haar verhoor geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 21.10.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene specifieke noden heeft.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 28(3) juncto 22(7) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.

(...)”

Bij arrest nr. 134 481 van 2 december 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

1.2. Op 10 december 2014 is de verzoekster zonder verzet vertrokken naar Rome.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 163 453.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan het vereiste belang op, aangezien de verzoekster op 10 december 2014 werd teruggebracht naar Italië zodat het bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevoerd en er bovendien kan worden aangenomen dat zij haar asielrelaas zal hebben uiteengezet ten aanzien van de Italiaanse asielinstanties.

De verzoekster laat in haar synthesesmemorie gelden dat bij een vernietiging van de bestreden beslissing ten aanzien van haar een nieuwe beslissing dient te worden genomen ter aanduiding van de voor de behandeling van haar asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, waarbij rekening zal moeten worden gehouden met de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad aanvaardt *in casu* dat de verzoekster blijk geeft van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4.1. In een enig middel van haar synthesememorie voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2, eerste en tweede lid, en 6 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 1, 4, 6, 7, 18, 21 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een manifeste beoordelingsfout opgeworpen.

Het middel is als volgt samengevat:

“4.1. Artikel 3 EVRM

Verzoekster haalde in haar inleidend verzoekschrift een schending aan van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar het land te verwijderen.

Om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de (1) algemene situatie in dat land en met (2) de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

4.2. Inhoud en interpretatie van artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening

Vooraleer verder in te gaan op de bemerkingen van de tegenpartij in de nota van opmerkingen is het nodig de inhoud en de interpretatie te verduidelijken van artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening. Deze wordt niet tegengesproken in de desbetreffende nota.

Artikel 3, 2, tweede lid van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

'Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in

onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen"

Het concept van "een asielprocedure en opvangvoorzieningen die "systeemfouten" bevatten" komt uit het arrest N. S. (C 411 /10) tegen Secretary of State for the Home Department de dato 21 december 2011 van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In dit arrest werd geoordeeld dat:

"Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel.

84 Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C 411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

(...)

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling (we onderlijnen)

In punten 125 en 127 van de Conclusie van advocaat generaal V. TRSTENJAK van 22 september 2011 staat te lezen dat:

125. Gezien de doelstellingen van verordening nr. 343/2003 zou het ook niet wenselijk zijn dat iedere niet-naleving van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of van 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de primair verantwoordelijke lidstaat te verhinderen.(53) Verordening nr. 343/2003 beoogt namelijk een duidelijke en hanteerbare en bovenal snelle methode in te voeren voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek.(54) (...)

(...)

127. In het licht van het voorgaande dient de vierde prejudiciële vraag aldus te worden beantwoord dat een lidstaat waar een asielverzoek is ingediend, verplicht is gebruik te maken van zijn bevoegdheid krachtens artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 om dat verzoek te behandelen, wanneer overdracht van de asielzoeker aan de volgens artikel 3, lid 1, in combinatie met de bepalingen van hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 primair verantwoordelijke lidstaat de asielzoeker zou blootstellen aan een ernstig risico van schending van zijn in het Handvest verankerde grondrechten. Ernstig dreigende schendingen van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 en 2005/85 in de primair verantwoordelijke lidstaat, die niet tevens een schending van de in het Handvest verankerde grondrechten van de over te dragen asielzoekers inhouden, volstaan daarentegen niet om een verplichting tot uitoefening van het evocatierecht van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 te doen ontstaan. (we onderlijnen)

Uit het arrest N.S C 411/10) tegen Secretary of State for the Home Department en de conclusie van de advocaat-generaal in dezelfde zaak kan besloten worden dat er sprake kan zijn van "systeemfouten" in

een asielprocedure en de opvangvoorzieningen als meerdere bepalingen van de richtlijnen 2003/9 (intussen vervangen door richtlijn 2013/33/EU), 2004/83 en 2005/85 (intussen vervangen door richtlijn 2013/32/EU) geschonden zijn of ernstig dreigen geschonden te worden en dat die schendingen tevens een schending inhouden van de in het Handvest verankerde grondrechten.

In zijn conclusie geeft de advocaat-generaal V. TRSTENJAK een korte beschrijving van de inhoud van de richtlijnen:

c) Richtlijn 2003/9

32. Richtlijn 2003/9 heeft volgens artikel 1 ervan tot doel minimumnormen vast te stellen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten.

33. Tot die minimumnormen behoren de verstrekking van informatie door de lidstaten aan de asielzoekers (artikel 5), het voorzien van asielzoekers van documenten (artikel 6), het verblijf en de bewegingsvrijheid van asielzoekers (artikel 7), de bewaring van de eenheid van het gezin van de asielzoekers (artikel 8), openbaar onderwijs en voortgezet onderwijs voor minderjarigen (artikel 10), de toegang van asielzoekers tot de arbeidsmarkt (artikel 11) en beroepsopleiding voor asielzoekers (artikel 12) alsook de materiële opvang en de gezondheidszorg voor die personen (artikelen 13 e.v.).

34. Artikel 21 van richtlijn 2003/9, „Rechtsmiddelen ” bepaalt:

„1. De lidstaten zorgen ervoor dat tegen negatieve beslissingen met betrekking tot de toekenning van voorzieningen op grond van deze richtlijn of beslissingen op grond van artikel 7 die individuele gevolgen hebben voor asielzoekers, beroep kan worden aangetekend volgens de in de nationale wetgeving neergelegde procedures. Tenminste wordt in laatste instantie de mogelijkheid van beroep of toetsing voor een rechterlijke instantie geboden.

2. De nadere regels voor toegang tot rechtsbijstand in dergelijke gevallen worden in het nationale recht vastgesteld. ”

35. Volgens artikel 23 van richtlijn 2003/9 moeten de lidstaten ervoor zorgen dat er, met inachtneming van hun grondwettelijk bestel, passende regels worden vastgesteld voor het sturen, bewaken en controleren van het niveau van de opvangvoorzieningen. Artikel 24, lid 2, bepaalt dat zij bovendien de nodige middelen uittrekken voor de uitvoering van de krachtens die richtlijn vastgestelde nationale bepalingen.

d) Richtlijn 2004/83

36. Richtlijn 2004/83 heeft volgens artikel 1 ervan tot doel minimumnormen vast te stellen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, alsmede de inhoud van de verleende bescherming.

37. De hoofdstukken II, III en V van richtlijn 2004/83 bevatten een aantal bepalingen en criteria betreffende de behandeling van verzoeken om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van subsidiaire bescherming, alsook betreffende de erkenning van een onderdaan van een derde land als vluchteling of persoon die recht heeft op subsidiaire bescherming. Hoofdstuk IV legt enerzijds de lidstaten de verplichting op de vluchtelingenstatus te verlenen aan een onderdaan van een derde land of staatloze die voldoet aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III voor erkenning als vluchteling (artikel 13). Anderzijds zijn in dat hoofdstuk de voorwaarden vastgelegd voor de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus (artikel 14). Hoofdstuk VI bevat de desbetreffende bepalingen inzake de verlening (artikel 18) en de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 19). Hoofdstuk VII legt de inhoud van de internationale bescherming vast, die onder meer de bescherming tegen refoulement omvat (artikel 21). Hoofdstuk VIII regelt aspecten van de administratieve samenwerking. Volgens artikel 36 dienen de lidstaten onder meer ervoor te zorgen dat de instanties en andere organisaties die deze richtlijn uitvoeren de nodige opleiding ontvangen.

e) Richtlijn 2005/85

38. Richtlijn 2005/85 strekt volgens artikel 1 ervan tot vaststelling van minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

39. Artikel 3, lid 1, van die richtlijn bepaalt dat deze van toepassing is op alle asielverzoeken die op het grondgebied van de lidstaten, daaronder begrepen aan de grens of in de transitzones, worden ingediend, en op de intrekking van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig artikel 4, lid 1, eerste alinea, wijzen de lidstaten voor alle procedures een beslissingsautoriteit aan, die de verzoeken naar behoren dient te behandelen overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn.

40. De basisbeginselen van die procedures alsmede de waarborgen die de asielzoekers in die context moeten worden toegekend, zijn vastgelegd in hoofdstuk II van richtlijn 2005/85. Hoofdstuk III ervan bevat concrete bepalingen betreffende de procedures voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en voert het begrip in van het „veilige derde land” (artikel 27) respectievelijk het „veilige land van herkomst” (artikel 31). In hoofdstuk V wordt het recht van de asielzoeker op een daadwerkelijk rechtsmiddel vastgelegd (artikel 39).

4.3. De algemene situatie in Italië, objectieve en gezaghebbende informatie over het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, de behandeling van asielzoekers en de omstandigheden eigen aan het geval van verzoekende partij: alleenstaande vrouw die in Italië al ernstige problemen heeft gehad

4.3.1. De nieuwe elementen

Verzoekster wees uw Raad er in haar inleidend verzoekschrift op dat volgens vaste rechtspraak en in navolging van het arrest n°1/2014 van het Grondwettelijk Hof, er nieuwe elementen kunnen ingeroepen worden in het kader van een schorsingsberoep bij uiterst dringende noodzakelijkheid wanneer er een schending van artikel 3 EVRM ingeroepen wordt.

De verwerende partij meent in zijn nota dat daar de schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk zou gemaakt zijn, verzoekster zich niet op deze nieuwe elementen zou kunnen beroepen.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest n° 1/2014 van 16 januari 2014, als volgt bepaald:

"Le Conseil des ministres indique que le Conseil du contentieux des étrangers peut prendre en considération au moment où il statue en extrême urgence, de nouveaux éléments pour évaluer le risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas d'éloignement vers le pays d'origine du demandeur. Il faut à nouveau relever que cette pratique résulterait d'une certaine jurisprudence du Conseil du contentieux des étrangers et que rien ne garantit dès lors aux requérants que les nouveaux éléments de preuve ou l'évolution de la situation seront pris en considération par le Conseil. En effet, l'article 39/ 78 de la loi du 15 décembre 1980, qui dispose que les recours en annulation sont introduits selon les modalités déterminées à l'article 39/69; lequel concerne les recours de plein contentieux en matière d'asile, indique expressément que les dispositions prévues à l'article 39/69 §1 er, alinéa 2, °4 qui concernent l'invocation de nouveaux éléments, ne sont pas applicables aux recours en annulation. Il résulte de ce qui précède que le recours en suspension d'extrême urgence n'est pas un recours effectif au sens de l'article 13 de la Convention européenne des droits de l'homme."

Verzoekster kon bijgevolg nieuwe elementen aanbrengen in het kader het verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het annulatieberoep, en dit bij de beoordeling van de schending van artikel 3 EVRM.

Of deze schending uiteindelijk al dan niet weerhouden wordt doet niet ter zake bij de aanvaarding van de nieuwe elementen.

Er werd aangetoond dat Mevrouw G.T. (...) op 14 september 2014 aankwam in Italië. Ze weet niet precies waar ze aankwam. Aangekomen in Italië werden door de Italiaanse autoriteiten haar vingerafdrukken genomen.

Zij kwam in Italië aan samen met 900 andere vluchtelingen, die met gevaar voor hun eigen leven de oversteek van de Middellandse Zee gewaagd hebben.

De autoriteiten hebben verzoekster bij aankomst medegedeeld dat zij niet moest verwachten daar een opvangplaats te krijgen, aangezien er nergens nog plaats was in de opvangcentra.

Zonder meer uitleg werd zij geboden te vertrekken. Verzoekster informeerde de Italiaanse autoriteiten van het feit dat zij lijdt aan astma en medicatie nodig heeft. Verzoekster heeft echter geen medicatie gekregen en spoorden haar aan Italië te verlaten.

Verzoekster, die reeds haar eigen land was ontvlucht, wist totaal niet waar zij heen moest. Zij sliep 5 dagen en 5 nachten op straat, in de regen. Zij was omringd door vrouwen en kinderen die net als haar op straat leefden. Vaak vonden er gevechten plaats tussen de kandidaat-vluchtelingen om de best overdekte slaapplek voor de nacht.

Verzoekster is samen met een klein groepje Erytheers vertrokken. Na twee à drie dagen rondzwerven kwamen zij een andere groep Erytheers tegen aan wie zij raad vroegen. Deze groep raadde hen aan Italië te verlaten en naar België te trekken. Zij brachten hen in contact met een passeur die hen zou begeleiden.

Verzoekster nam contact op met haar familie om het geld bij een te rapen voor de tocht.

Zij kwam aan in België op 13 oktober 2014 en vroeg de volgende dag, op 14 oktober 2014, asiel aan.

Het feit dat zij deze evenementen niet eerder ten kennis heeft gebracht aan de DVZ tijdens haar interview verklaard zich door de schrik die zij had teruggestuurd te worden naar Italië, en de zwakke kwaliteit van het interview (zie supra).

Verzoekster uitte tijdens haar Dublin-verhoor reeds verzet tegen de behandeling van haar aanvraag door Italië en antwoordde dat "Belgie de mensenrechten beter zou respecteren". Het is dan ook niet correct dat aangehaald wordt in de nota van opmerkingen dat verzoekster zich voor het eerst in het verzoekschrift zou beroepen op de structurele problemen. Verzoekster betrok wel degelijk in het verzoekschrift haar algemene bevindingen op haar individuele situatie.

4.3.2. De argumenten aangehaald in de bestreden beslissing

De verwerende partij herneemt in de nota integraal de bestreden beslissing en meent dat de bestreden beslissing voortkomt uit een grondig en zorgvuldig onderzoek.

Rekening houdend met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, hierboven aangehaald, en om de effectiviteit van het beroep te garanderen, kan Uw Raad de volgende argumentatie van de tegenpartij in de bestreden beslissing niet aanvaarden :

« Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens haar verhoor geen verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties » en « we benadrukken dat de betrokkene tijdens haar verhoor geen gewag maakte van feiten, ervaringen of omstandigheden die duiden op een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Hanvest ».

De tegenpartij bevestigt dat verzoekster zou mogen worden teruggestuurd naar Italië zonder dat er een fundamenteel recht geschonden zou worden omwille van de volgende redenen:

- Italië heeft stilzwijgend de vraag van overname aanvaard en zal de asielaanvraag van verzoekster dan ook behandelen
- Italië respecteert de minimum procedurele standaarden vooropgesteld door de Richtlijn 2004/83, aangezien zij de Conventie van Genève ondertekende, evenals het EVRM, en deel uitmaakt van de Europese Unie
- De tegenpartij baseert zich op het project « Asylum Information Database » van de European Council on Refugees and Exiles, geupdate in april 2014 (AIDA rapport), op te stellen dat «personen, die op grond van de bepalingen van de Dublin verordening aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ».
- De tegenpartij stelt dat verzoekster toegang zal hebben tot de « door de wet voorziene opvang en bijstand ». Zij bevestigt dat het rapport AIDA zou bewijzen dat Italië financieringsprogramma's heeft opgesteld voor de opvangplaatsen van asielzoekers
- De tegenpartij meent dat de UNHCR op dit moment niet aanraadt aan de lidstaten de doorverwijzingen naar Italië stop te zetten omwille van de structurele tekortkomingen die zouden leiden tot een onmesnelijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest, hoewel zij wel erkent dat « recente rapporten, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie». Voor de tegenpartij is er geen sprake van "structurele tekortkomingen" in Italië
- De tegenpartij baseert zich eveneens op de stellingen van het rapport van Mijnheer Christopher Chope, « L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiennes », op de aanbevelingen van 2013 van UNHCR en op het Zwitsers rapport van 2013, zonder echter uit te leggen hoe deze rapporten de aangevoerde redenering ondersteunen
- De tegenpartij verwijst tenslotte naar het recent arrest Tarakhel c. Suisse van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder « EHRM »). Zij stipt aan dat dit arrest bevestigt dat de situatie in Italië niet vergeleken kan worden met de Griekse situatie die het onderwerp uitmaakte van het arrest MSS c. België en Griekeland. Zij stelt dat het EHRM, in het arrest Tarakhel, eraan herinnert dat de groep van asielzoekers een bijzonder kwetsbare groep vormt, en dat «een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid volgens het EHRM fonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EHRM zou kunnen betekenen ». De tegenpartij stelt hierop dat verzoekster een alleenstaande vrouw is, zonder familie in België en zonder gezondheidsproblemen. Wat betreft de garanties van opvang bij overdracht aan Italië wordt er gesteld « we merken in deze verder op dat de Italiaanse

autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat opvang kan worden voorzien ».

De verzoekende partij kan deze argumentatie niet aanvaarden, die een manifeste appreciatiefout inhoudt wat betreft de stelling dat de situatie in Italië geen structurele tekortkomingen zou bevatten in de zin van de Dublin III Verordening (4.3.3.), en door een verkeerde interpretatie te geven aan de rechtspraak Tarakhel van het EHRM (4.3.4.).

4.3.3. De situatie van asielzoekers in Italië

De verwerende partij gaat in de nota niet in detail in op de verschillende rapporten die aangehaald werden in de bestreden beslissing en de volgende bemerkingen die verzoekster hierbij formuleerde in het inleidend verzoekschrift. Een theoretisch betoog op basis van objectieve informatie is nodig om vervolgens de specifieke situatie van verzoekster te plaatsen in dit algemeen kader.

De tegenpartij steunt zich op drie rapporten om tot het besluit te komen dat uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin II Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij meent dat een analyse van die drie rapporten, en van informatie vervat in andere verslagen van gezaghebbende bronnen, aantoont dat de situatie in Italië kritisch is qua asielprocedure en opvangvoorzieningen voor asielzoekers. Het is aangewezen een korte analyse te maken van de informatie vervat in de verschillende verslagen.

Verzoekster benadrukte in het verzoekschrift dat de situatie van de asielzoekers in Italië verslechterd is sinds de zaak Tarakhel in beraad werd genomen in begin van het jaar 2014 (dus bijna een jaar geleden).

Er zijn in casu ernstige redenen om te vrezen dat de asielprocedure in Italië effectief systeemfouten bevat die resulteren in onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Reeds gedurende verschillende jaren klagen verscheidene organisaties de opvangsituatie van asielzoekers in Italië aan, gezien de onhoudbare toestroom waar dit land onder lijdt.

In het rapport « Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees » van de Swiss Refugee Council (OSAR) van oktober 2013 werden de verschillende structurele tekortkomingen in de opvang en begeleiding van asielzoekers in Italië blootgelegd.

Dit rapport geeft aan dat er geen garanties zijn op opvang in Italië, noch op de nodige medische zorgen. Zo wordt er gesteld dat :

« There are serious deficiencies in the Italian housing system, which does not provide nearly enough places for asylum seekers and beneficiaries of protection. Once one centre is at full capacity, there is additional pressure on the other centres and this creates a knock-on-effect: currently all CARA are at full capacity and newly arrived asylum seekers and Dublin returnees are accommodated in SPRAR or community centres rather than CARA. Because it has become more difficult for such persons to support themselves, many of them stay longer and use up desperately needed spaces for new arrivals.

Worst affected by this are beneficiaries of protection. They do not receive any support and are left to their own devices. Only those who are housed in a centre receive food from the state. Others rely on welfare organisations, which distribute food in the cities. In view of the current economic situation the prospects of being able to support themselves are close to nil. Today's lack of any prospects for beneficiaries of protection is even more overwhelming than it was on our fact-finding visit in autumn 2010. The prospects of finding accommodation after a Dublin return are very small. Once the official asylum accommodation system runs at full capacity (CARA, FER, SPRARJ, any other housing solutions are always temporary and often consist in emergency shelters that are open to all residents. But these fall far short of meeting the demand. It is therefore highly likely that Dublin returnees face an inhuman existence on the streets. Their day-to-day life centres on satisfying their most basic needs: queuing at

NGOs or churches for food vouchers, queuing for a sandwich, looking for a place to sleep at night, looking for a place to wash. In the major cities they have to travel long distances and either dodge transport fares or walk for hours, often with small children. In these circumstances the integration into Italian society is all but impossible. Vulnerable persons, such as single parents with children and ill persons, are particularly affected, as their ability to integrate into society is even more seriously affected. But also young men, who fall within the group of the highest unemployment rate, are hardly able to find employment and support themselves.

In view of the efforts of Europe to build a Common European Asylum System, all Member States bear equal responsibility for refugees. The EU Member States in the North and West have to demonstrate their solidarity with the States with an external EU border, which have to take care of a disproportionately high number of asylum seekers. Further, the Common European Asylum System should also include the right to free movement of beneficiaries of international protection within Europe.»

Dit rapport, dat dateert van oktober 2013, hamert een jaar geleden reeds op het structurele gebrek aan geschikte accommodatie voor aankomende asielzoekers en voor erkende vluchtelingen. De situatie is bovendien bijzonder penibel voor Dublin terugkeerders, zoals in casu het geval zou zijn. Deze hebben grote kans op straat te belanden.

Ook in de toegang tot de asielprocedure en het verschaffen van ondersteuning aan asielzoekers en erkende vluchtelingen zijn er ernstige tekortkomingen.

Deze zijn inmiddels structureel van aard.

In een arrest n° 121 687 van 27 maart 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op basis van dit rapport de beslissing tot uitdrijving bij hoogdringendheid opgeschort.

Het zeer recente arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen n° 132 090 van 24 oktober 2014 schorst een beslissing tot uitdrijving van een Sudanese alleenstaande man wegens vermoeden van structurele systeemfouten in de Italiaanse asielprocedure.

Er dient rekening gehouden te worden met de evoluerende context in Italië, dat meer en meer gebukt gaat onder een onophoudelijke toevloed van asielzoekers.

Er zijn vier elementen die aantonen dat de situatie intussen in Italië nog verslechterd is :

- a) de ongeziene toestroom van asielzoekers in 2013 en 2014
- b) het structurele gebrek aan opvangstructuren om deze toestroom op te vangen
- c) het gebrek aan opvang van Dublin-terugkeerders
- d) het gebrek aan financiële, medische, en sociale begeleiding tijdens en na toekenning van het beschermingsstatuut.

a) De ongeziene toestroom van asielzoekers in Italië in 2013 en 2014

De actualiteit toont aan dat Italië kampt met een ongeziene toestroom van asielzoekers via de Italiaanse kusten. Het land kan de opvang van de asielzoekers en de behandeling van de asioldossiers niet aan en is van oordeel deze last niet alleen te moeten dragen.

Zij worden hierdoor bijgestaan door de UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), die in zijn, UNHCR's Statement re PACE Recommendation & Résolution on large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian Shores van 8 July 2014⁵, de uitwerking van een gedeelde verantwoordelijkheid door de Europese lidstaten van de asielzoekers die via de Middellandse Zee de toegang tot Europa zoeken aanraadt.

De Committee on Migration, Refugees and Displaced Persons van de Raad van Europa stelt in zijn rapport van 9 juni 2014 :

« Europe has to face an increasing number of arrivals of mixed migratory flows on its southern shores and the hardships at the Italian borders will not fade away easily.

Commendable efforts have enabled the Italian authorities and their partners to respond to the emergencies, yet there is a dire need of further structural challenges in Italian migration policy to make the system fit for purpose. »

Na gedaald te zijn in 2012 is het aantal asielzoekers weer significantief gestegen in 2013, zoals weergegeven in het rapport *Asylum Trends 2013, Levels and Trends in Industrialized Countries* van UNHCR, voor 2014 wordt voorspeld dat alle records gebroken zullen worden :

« With the number of boat arrivals remaining relatively high during the year, the number of new asylum applications (27,800) registered in Italy in 2013 was at its third highest in a decade. The number increased by almost two thirds (+60%) compared to 2012, making Italy the seventh largest receiving country during the reporting period. Nevertheless, figures remained well below the all-time high reported in 2011 when more than 34,000 people had requested refugee status in Italy, mostly as a result of the Arab Spring' in North Africa. It is mainly Nigerian, Somali and Eritrean asylum-seekers who accounted for this rise due to a doubling (Nigeria), tripling (Eritrea) or almost quadrupling (Somalia) of asylum claims. Nigeria was the leading country of origin of asylum seekers in Italy (3,500 claims), followed by Pakistan (3,300 claims), Somalia (2,900), and Eritrea (2,200). (...) »

Italy saw a sharp increase in new asylum applicants in 2011, many of them arriving by boat. This was the result of the Arab Spring' in North Africa in early 2011 which led to a tripling of the number of asylum applications in 2011 (34,100 claims). The all-time-high in 2011 made Italy the fourth largest recipient of asylum-seekers among the group of 44 industrialized countries. In 2012, however, the number of boat arrivals dropped significantly as a result of which the country's ranking dropped to 11th place. This trend reversed in 2013 with the number of boat arrivals picking up again in the course of the year leading to Italy moving up to 7th place. »

« UNHCR told reporters that so far this year more than 500 people are known to have died trying to cross the sea from Africa and Asia to various countries in Europe. A record 64,000 people traveling in small boats from north Africa have reached Italy alone this year — more than in all of 2013. »

Geconfronteerd met deze onhoudbare situatie, heeft de Italiaanse regering aangekondigd de toestromende asielzoekers niet langer te registreren.

« Italië dreigt te stoppen met het registreren van asielzoekers die via de Middellandse Zee het land binnenkomen. Als de Europese Unie niet snel iets doet tegen de migrantenstroom uit Afrika en het Midden-Oosten, staakt Italië de opvang van vluchtelingen. »

De Italiaanse autoriteiten hebben recent nog aangetoond dat ze er niet voor terugdeinzen de vluchtelingen aan un lot over te laten :

« The Italian authorities stranded refugees without food or shoes in car parks outside Rome and Milan, says the UN. Italy is struggling to deal with the 50,000 immigrants that have arrived this year and has asked the EU to help mitigate the crisis.

The UN High Commissioner for Refugees has condemned Italy's treatment of a group of refugees who were found abandoned outside Milan and Rome in what the organisation described as an "unacceptable" incident.

The refugees "were found without shoes, disorientated, and without having been given anything to eat or drink," said the EU body's spokesperson Carlotta Sami told AFP. »

De UN High Commissioner for Refugees heeft reeds verschillende malen gevraagd aan de lidstaten zich solidair op te stellen en raadt een versoepeling van de Dublin III-verordening aan. Het blijkt duidelijk uit de verschillende perscommuniqués dat Italië niet in staat is de toestroom van de vluchtelingen op te vangen.

«An estimated 6,000 people, many of them Syrians and Eritreans, have been rescued by Italy's navy in four days and thousands more asylum seekers keen to reach Europe have gathered in Libya, the U.N. refugee agency on Friday. The UNHCR urged the European Union to help Italy provide more reception facilities and find "durable solutions" for asylum seekers fleeing war and persecution. (...) »

« European Union countries should help Italy absorb the huge number of migrants arriving by boat from North Africa, by agreeing to take in people rescued in international waters, a U.N. refugee agency spokeswoman said on Friday. The EU law governing asylum seekers - the Dublin Regulation - requires the country where a person first arrives to handle their application, putting extra pressure on countries, like Italy, on the EU's outer edge to take in migrants. But those rescued in international waters could be taken in by any EU country, perhaps according to a negotiated quota system, said Carlotta Sami, southern Europe's spokeswoman for the U.N. High Commissioner for Refugees (UNHCR). »

Uit deze verslagen blijkt duidelijk de significatieve stijging in 2013 en 2014 van asielzoekers die de Dublinzone via Italië binnenkomen. Deze rapporten tonen ook aan dat de situatie enkel maar verslechterd.

b. Statistische gegevens : het structurele gebrek aan opvangmogelijkheden

Het staat vast dat het aantal asielzoekers dat in 2013 en 2014 de Dublinzone via Italië is binnengekomen significant gestegen is. Geconfronteerd met deze toestroom, blijkt duidelijk dat de opvangstructuren in Italië hun limiet bereikt hebben en de asielcentra de vraag niet langer aankunnen.

De opvangmogelijkheden in Italië blijven precair en de structuren kunnen, van het moment dat er een stijging van asielaanvragen genoteerd wordt, geen opvang verzekeren.

Reeds in oktober 2013 sprak de Swiss Refugee Council (OSAR) van serieuze tekorten aan opvangstructuren.

De Italiaanse autoriteiten zijn zich bewust van dit structureel probleem en kondigen de creatie van nieuwe centra aan. In 2012 en 2013 heeft Italië zijn opvangplaatsen reeds uitgebreid maar de vraag overstijgt het aanbod. De nieuwe opvangcentra zouden gecreëerd moeten worden in bestaande gebouwen, ter beschikking gesteld door de gemeentes. Deze zijn echter niet voorzien voor deze bestemming en niet aangepast aan de noden van de asielzoekers.

« The Italian Ministry of Interior has published a decree on 17 September, in which it expresses its intention to increase the reception capacity from the current 3,000 to 16,000 places by means of a triennial plan (2014-2016). »

«In 2012 and 2013 the SPRAR system has constantly grown with ad hoc, temporary expansions, bringing the system's capacity to around 9.500 places at the end of 2013.

But it is only with the Ministerial decree of the 29th of January 2014 — which will be valid for the period 2014-2016 — that the SPRAR system eventually reached a structural capacity of 13.020 places plus 6.500 additional places.

Despite being a very good result, this is far from sufficient to cover all the existing needs, especially if we consider that the turnover rate within the SPRAR structures is not particularly high. This means that the SPRAR will not be the Italian reception system but will only come to constitute a bigger part of the system, as compared to previous years.

Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the "lucky ones" who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the "unlucky ones" who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR »

« Since the beginning of 2014, to respond to the high influx of boat people rescued by the Italian navy and disembarked on the Italian shores, the Minister of Interior asked all Prefectures to identify reception facilities in their territories, in line with the plan prepared by the Ministry.

These facilities are not within the regular reception systems for asylum seekers (SPRAR and CARA), and their location, their characteristics, and management have not been made public yet. From the preliminary information we have, however, it looks clear that a great number of municipalities is involved, with great differences among the facilities chosen and the companies identified for managing these centers.

For this reason, Asilo in Europa and ASGI consider relevant the launch of a research, completely self-financed, which looks at those reception facilities (variously labelled as temporary, emergency, provisional) for asylum seekers, which have been opened in 2013 and 2014. »

Het staat bijgevolg vast dat er zich een structureel probleem van opvang voordoet in Italië.

Deze tekortkomingen waren bovendien de aanleiding voor de Nederlandse Raad van State om een Dublinoverdracht naar Italië op te schorten in zijn arrest van 5 juni 2014, nr. 201403712/2/V4.

« De Afdeling schort de Dublinoverdracht naar Italië van een alleenstaande asielzoeker op. De asielzoeker wijst op structurele tekortkomingen in het Italiaanse asielsysteem. Voorzieningenrechtters schorten nu ook Dublinoverdrachten naar Italië op naar aanleiding van deze uitspraak. »

c) De specifieke situatie van Dublin-terugkeerders

In de nota van opmerkingen wordt onterecht aangehaald dat verzoekster niet verder is ingegaan in het verzoekschrift op de specifieke situatie van Dublin-terugkeerders. Zij verwijst naar het "Astra"-project en stelt dat de kans reëel is dat zij in het kader van dit project wordt opgevangen.

Verzoekster haalde ten eerste het bovenvermelde rapport « Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees » van de Swiss Refugee Council (OSAR) van oktober 2013 aan, waarin twee problemen aangestipt worden met betrekking tot de opvang van Dublin-terugkeerders : de gebrekkige opvang bij aankomst en opvangprobleem wegens overvolle centra. Er wordt specifiek aangehaald dat alleenstaande vrouwen nog meer moeite hebben bij het vinden van opvang.

«According to the NGOs in Malpensa and Fiumicino airports, Dublin returnees some-times stay for a few days at the airport (without accommodation) until housing can be found for them. UNHCR also reports in its most recent publication on Italy that Dublin returnees sometimes spend several nights at the airport until they are given accommodation. »

« Dublin returnees who are still in the asylum procedure can theoretically find accommodation in CARA first accommodation centres that are open to all asylum seekers. However, these are currently full and do not even have places for new arrivals. In addition, there are projects especially geared to Dublin returnees such as the FER centres with an extremely limited number of places. There are also places intended both for asylum seekers and for beneficiaries of protection, see 5.2. However, all centres have an extremely limited number of places. As the CARA are currently full, there is a risk of asylum seekers staying longer in temporary places in FER projects and putting a strain on the reception system provided by the municipalities. This again compromises the chances for new arrivals of finding accommodation. »

« Dublin returnees also are affected by homelessness. According to Centro Astalli, people who are sent back from other European countries relatively frequently end up on the streets. » (p. 12)

«Single women returned to Italy under the Dublin Regulation are therefore also unlikely to find a place in accommodation. » (p. 54)

Verzoekster stelde verder dat et bij de evaluatie van de situatie in Italië, rekening gehouden dient te worden met de specifieke situatie van verzoekster als alleenstaande vrouw en Dublin-terugkeerder die nog géén asielaanvraag in Italië heeft ingediend en die reeds het onderwerp heeft uitgemaakt van onmenselijke en denigrerende behandelingen in Italië tijdens haar verblijf daar (zie supra: de feiten). De nota gaat hier niet verder op in.

Het project "Astra" ("Accogliere, Sostenere, Tutelare i Richiedenti Asilo - Dipartimento Politiche Sociali, Sussidiarietà e Salute di Roma Capitale, <http://www.programmaintegra.it/wp/2014/07/fondo-europeo-rifugiati-fmanziati-due-progetti-perlaccoglienza-e-lorientamento-di-richiedenti-asilo>) werd in het leven geroepen met de steun van het Europees Fonds voor Vluchtelingen en biedt specifiek bijstand aan een aantal personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" via de luchthaven van Rome Fiumicino aan Italië worden overgedragen.

Er dient benadrukt te worden dat de Italiaanse instanties in hun akkoord niet hebben meegedeeld dat verzoekster zou worden toegewezen aan dit project. Er werd dus niet aangetoond dat verzoekster na overdracht wel degelijk adequate opvang en begeleiding zou worden aangeboden (zie verder arrest Tharakel).

d) Het gebrek aan financiële, medische, en sociale begeleiding tijdens en na toekenning van het beschermingsstatuut

Het bovenvermelde rapport «Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees » van de Swiss Refugee Council (OSAR) van oktober 2013 kaart verder het gebrek aan van financiële, juridische en sociale begeleiding, zowel tijdens de asileprocedure als na de toekenning van internationale bescherming. Zo wordt als volgt vermeld :

(medisch)

« Acces s to emergency treatment is possible. When it comes to other health care ser-vices, however, administrative hurdles, language problems and insufficient infor-mation make access difficult. The health care system must be viewed in relation to the housing situation. There are far too few suitable accommodation places for the ill (especially the mentally ill). Many therefore live on the street or spend the night in emergency accommodation. Suitable treatment and healing is impossible under these circumstances. » (p. 50)

Verzoekster verklaarde fysiek gezond te zijn. Zij lijdt echter psychologisch enorm onder hetgeen zij in het verleden meemaakte. Verzoekster leefde op straat in Italië en werd er aan haar lot overgelaten.

Zij heeft bijgevolg nood aan psychiatrische hulp om deze trauma's te verwerken, die niet beschikbaar is in Italië. Zij bevestigt dat zij na terugkeer nog steeds geen aanspraak kan maken op psychiatrische hulp. (financieel)

«In view of the acute economic crisis and Italy 's high unemployment, it appears nearly impossible at present for refugees to find a job. At most they can get jobs on the black market, where they are exploited. Existing jobs are usually temporary. The wage is not sufficient to rent a flat and build up a life with long-term prospects in Italy. The necessary integration programmes are missing. People therefore inevitably end up homeless and dependent on soup kitchens and emergency places to sleep (see 5.2.5-5.2.6). Constantly having to look for a place to sleep and the next meal makes it impossible for refugees to effectively integrate. It is unclear how beneficiaries of protection can escape this vicious circle. This situation equally affects people who are sent back to Italy from other European countries. » (p. 45)

Verzoekster heeft geen eigen bestaansmiddelen. Aangezien zij geen beroep kan doen op de sociale bijstandssystemen in Italië, en de kans op werk minimaal is, maakt zij veel kans op straat te belanden.

(sociaal)

« Like native Italians, beneficiaries of protection do not necessarily have a right to social welfare payments that could secure their livelihood. The social welfare system in Italy is based primarily on private support from the family. However, beneficiaries of protection lack this support. The waiting time for social housing is several years, even for families. These people are therefore left to their own devices. » (p. 46)

Uit deze elementen blijkt ten eerste de onwettigheid van de aanvraag tot overdracht overeenkomstig artikel 13 van de Dublin III-verordening en ten tweede dat Italië kampt met structurele opvangproblemen evenals een gebrek aan financiële, medische en sociale begeleiding van asielzoekers en erkende vluchtelingen.

Er dient bovendien specifiek rekening gehouden te worden met de situatie van verzoekster als alleenstaande vrouw en Dublin-terugkeerder die nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië.

Ten slotte is het aangewezen te vermelden dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest n. S. C. Secretary of state for the home department van 21 december 2011 (grote kamer), als volgt geoordeeld heeft :

« artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer hij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling. »

Ik herinner u eraan dat de R.V.V. in zijn arrest n° 116.183 van 19 december 2013 nogmaals benadrukt heeft dat er een positieve verplichting rust op de Dienst Vreemdelingenzaken om na te gaan of, gelet op de verslagen van gezaghebbende instanties, de grondrechten van de asielzoeker niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar het land waaraan de overname gevraagd wordt.

e) De degradatie van de situatie van maand tot maand

Een recent krantenartikel gepubliceerd op 7 juli 2014 in De Morgen (stuk 4) beschrijft de situatie in Italië. Dit artikel toont duidelijk aan dat de situatie van migranten in Italië alleen maar verslechterd sinds begin 2014.

Het dient dan ook onderlijnt te worden dat de tegenpartij zich baseert op rapporten van 2013 om de situatie te analyseren, en dat zij deze rapporten zelfs niet onderwerpt aan een grondige analyse, er simpelweg naar verwijzend. Het meest recente rapport dateert van april 2014, 8 maanden geleden. Verzoekster wenst de aandacht van Uw Raad te vestigen op het feit dat zij veel recentere elementen onder uw aandacht brengt, waarin sprake is van een verslechtering van de situatie.

Er dient ook de nadruk gevestigd te worden op het feit dat de zaak Tarakhel c. Suisse in beraad genomen werd in het begin van 2014 et dat het Hof dan ook geen rekening heeft gehouden met de verslechtering van de situatie (zie infra).

De tegenpartij houdt dan ook geen rekening met de laatste ontwikkelingen met betrekking tot de situatie van migranten in Italië. Overeenkomstig de rechtspraak van Uw Raad dient de bestreden beslissing dan ook geschorst te worden bij uiterste hoogdringendheid, aangezien verzoekende partij recentere informatie aanbrengt die aantonen dat er een reëel risico is van schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer.

Zo werd reeds geoordeeld door Uw Raad in haar arrest n°132.090 van 24 oktober 2014 :

2.3.2.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij in het onderhavige verzoekschrift geen melding maakt van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk zou hebben ondervonden. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij haar overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij heeft, naar aanleiding van het zogenaamde Dublin-verhoor op de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen, geantwoord dat hij bezwaar heeft maar niet wil zeggen waarom.

Echter los van de vraag of de verzoekende partij het individuele karakter van de vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM aantoonst, stelt zich in casu voornamelijk de vraag of er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker tot een groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008B, Saadi/Italië, § 132).

De verzoekende partij voert aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van "de asielzoeker" in het algemeen met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht. Zij heeft daarbij gebruik gemaakt, luidens de motieven van de bestreden beslissing, van algemene rapporten die zonder uitzondering dateren uit -ten laatste- het jaar 2013. Waar zij in haar nota verwijst naar "Chope Ghristopher M, "Rapport: Irarrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiennes" Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014" en ook dit rapport betreft bij haar conclusie dat niet blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, kan stellen dat men als asielzoeker in Italië zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn, moet erop worden gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat dit recentere rapport werd betrokken bij de beoordeling van het voormelde risico.

De verzoekende partij daarentegen, om aan te tonen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, verwijst naar en citeert uit:

- Het verslag van Asilo in Europa, getiteld "The future of the Italian reception System. Interview with the Director of te Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua", van 7 maart 2014;
- Een mededeling van UNHCR op 11 april 2014;
- Een persmededeling van de Verenigde Naties van 11 juni 2014,
- Een mededeling van UNHCR op 8 juli 2014;
- Een resolutie van de Raad van Europa van 26 juni 2014 die het structureel karakter van het opvangprobleem beklemtoont.

Aangezien de verwerende partij zelf gebruik heeft gemaakt van algemene rapporten bij de beoordeling van de situatie van "de" asielzoeker in het algemeen, kan zij de verzoekende partij in casu uiteraard niet verwijten ook te hebben verwezen naar recentere informatie.

De informatie die verzoekende partij bijbrengt is prima facie relevanter voor de actuele beoordeling van de opvangproblematiek dan de rapporten die door de verwerende partij werden gehanteerd en die de periode april 2011 -oktober 2013 beslaan.

Gelet op het gegeven dat artikel 3 van het EVRM een onderzoek veronderstelt op grond van recente informatie, op actualiteit van de bewijsstukken die aangebracht worden door de verzoekende partij, alsook op het feit dat een aantal van deze stukken uitgaan van UNHCR en de Raad van Europa en de vaststelling dat deze stukken prima facie erop kunnen wijzen dat verzoekende partij bij overdracht naar Italië als asielzoeker aan onmenselijke of vernederende behandelingen zou kunnen worden blootgesteld, voert de verzoekende partij een ernstige grief aan. Minstens moet worden vastgesteld dat de verwerende partij het rigoureuze onderzoek dat artikel 3 van het EVRM vereist, niet op zorgvuldige wijze heeft gevoerd. Immers, in het licht van de verwijzing, door de verwerende partij, ook in het verleden, naar de toestroom van migranten in Italië-toestroom die naar luidt van de informatie van de verzoekende partij blijft aanzwellen, hetgeen op zich niet door de verwerende partij wordt betwist-, komt het haar toe om de vinger aan de pols te houden en recentere informatie te betrekken bij de beoordeling van het onderzoek naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De informatie die de verzoekende partij heeft bijgebracht wijst op het eerste gezicht op een mogelijke verslechtering van een al problematische situatie, en op de verergering van de tekortkomingen in het systeem. In die zin kan de casuïstische benadering van de verwerende partij ten aanzien van de recente informatie thans bijgebracht, geen afbreuk doen aan de relevantie ervan in het licht van het noodzakelijke onderzoek naar het risico op de schending van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

Deze rechtspraak is toepasbaar op de zaak in casu, des te meer aangezien de huidige zaak zich distantieert van diegene die het onderwerp heeft uitgemaakt van het arrest n°132.090 aangezien verzoekster persoonlijk het onderwerp heeft uitgemaakt van vernederende en onmenselijke behandelingen tijdens haar verblijf in Italië (geen opvang, geen begeleiding, geen logement, geen tenlasteneming,...) en dat zij bovendien het bijzonder kwetsbaar profiel heeft van een alleenstaande vrouw.

Er kan dus besloten worden dat er sprake is van:

- schending van meerdere bepalingen van de richtlijn 2013/32/EU, meer bepaald de bepalingen onder hoofdstuk II (uitgangspunten en waarborgen)*
- schending van de bepalingen van de richtlijn 2004/83, onder ander artikel 21 (bescherming tegen refoulement)*
- schending van artikel 3 EVRM en van artikels 1 (menselijke waardigheid) 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen) 6 (recht op veiligheid), 18 (asielrecht) en 24 (rechten van het kind) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie*

Op basis van bovenvermelde korte analyse van de informatie vervat in de verslagen van meerdere gezaghebbende bronnen is verzoekende partij bovendien van mening dat er systematische tekortkomingen aanwezig zijn in de asielprocedure in Italië, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Daarbij kan vastgesteld worden dat de tegenpartij haar beslissing grondiger had moeten motiveren.

Verzoekster toonde aan dat er, in de huidige context van crisis en financiële besparingen in Italië, structurele problemen in de asielprocedure werden vastgesteld door internationale gezaghebbende organisaties, waaronder: een gebrek aan informatie en gratis juridische bijstand, een gebrek aan opvang, een gebrek aan procedurele garanties wegens de afwezigheid van uitvoeringsbesluiten, de lange duur van de behandeling van asielaanvragen, de discriminatie van de migranten.

De tegenpartij kan zich niet tevreden stellen met de stelling dat uit de analyse van de verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin II Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekster meent dat deze zelfde verslagen immers aantonen dat meerdere bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2004/83 en 2013/32/EU alsmede artikel 3 EVRM en meerdere bepalingen van het Handvest, waaronder artikel 4, geschonden worden door de Italiaanse autoriteiten ten opzichte van asielzoekers en meer bepaald kwetsbare groepen zoals alleenstaande vrouwen.

Gezien de verklaringen van Verzoekster dat de mensenrechten niet gerespecteerd worden in Italië, gezien de in de verslagen vervatte informatie en de rechtspraak van Uw Raad had tegenpartij een zorgvuldig(er) onderzoek moeten voeren naar het risico op een mensonterende of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een overdracht naar Spanje voor een alleenstaande vrouw. Daar ze het niet heeft gedaan heeft tegenpartij haar motiveringsplicht geschonden evenals het zorgvuldigheidsbeginsel waartoe zij toe gehouden is. De tegenpartij heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt.

Het is de taak van de tegenpartij om aan te tonen dat er geen risico bestaat dat de verzoekster, rekening houdend met het specifiek kwetsbaar profiel, in geval van overdracht aan Italië, blootgesteld zal worden aan schendingen van haar grondrechten en zich niet in vernederende levensomstandigheden zal bevinden. Verzoekende partij is van mening dat tegenpartij dit niet voldoende heeft aangetoond.

Er dient te worden geconcludeerd aan de schending van de motiveringsplicht zoals beschreven in artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, alsmede de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM werden aangetoond.

4.3.4. De toepassing van de rechtspraak Tarakhel en de rechtspraak van Uw Raad op huidige zaak

Uw Raad heeft reeds moeten oordelen over verschillende verzoekschriften die betrekking hadden op een Dublin overdracht aan Italië.

Op 4 november 2014 heeft het EHRM zijn arrest Tarakhel c. Suisse geveld, dat de kwestie behandelt of een overdracht aan Italië een mogelijke schending vormt van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij meent dat de zaak Tarakhel niet van toepassing zou zijn op huidige zaak aangezien de feitelijke omstandigheden verschillend zouden en het een Afghaans gezin betrof met 6 minderjarige kinderen die een kwetsbaar profiel uitmaken.

Het arrest Tarakhel leert ons het volgende :

1) Hoewel het Hof meent, in dit arrest, dat er geen systematische schending is in Italië voor de asielzoekers van artikel 3 EVRM, houdt zij echter wel rekening met de extreme kwetsbaarheid van asielzoekers en stelt zij dat er een mogelijke schending van artikel 3 EVRM is:

« §115. While the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot therefore in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country, the data and information set out above nevertheless raise serious doubts as to the current capacities of the system. Accordingly, in the Court's view, the possibility that a significant number of asylum seekers may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, cannot be dismissed as unfounded. » (we onderlijnen)

Het blijkt duidelijk uit de verschillende gezaghebbende internationale rapporten (zie supra 5.2.3.1.) dat deze mogelijkheid vandaag de dag effectief groter is dan aan het begin van 2014, des te meer voor kwetsbare profielen zoals dat van een alleenstaande vrouw. Het arrest spreekt in het algemeen over "a significant number of asylum seekers" en beperkt deze bemerking niet enkel tot families met minderjarige kinderen.

2) Het EHRM onderlijnt dat de beoordeling van de minimum graad van ernst vereist door artikel 3 EVRM relatief is en rekening dient te houden met de specifieke bescherming van asielzoekers en hun buitengewone kwetsbaarheid :

« 118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une «protection pédale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de «protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, §91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur

leur psychisme » (voir; *mutatis mutandis*, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention. » (we onderlijnen)

Er is sprake van de asielzoekers als een algemene kwetsbare groep, waarbinnen kinderen nog kwetsbaarder zijn.

3) De positieve verplichtingen uiteengezet door het EHRM in Tarakhel dienen in verband gebracht te worden met de kwaliteitsgraad die vereist wordt van de asielprocedures om zodoende met de nodige ernst een verdedigbare grief in het asielkader te onderzoeken. Voor het EHRM betreft de Dublin procedure de toegangspoort tot de asielprocedure, het is dan ook belangrijk dat de asielzoekers dadelijk bij aankomst kunnen genieten van de nodige procedurele waarborgen. Er dient een verband gelegd te worden tussen het arrest Tarakhel en het arrest Sharifi en andere c. Italië en Griekenland (Verloekschrift 16643/09) van 21 oktober 2014, waarin het Hof stelt :

« 169. Il n'est pas dépourvu d'intérêt, du reste, que, d'une part, la directive Procédure, telle qu'applicable ratione temporis, imposait déjà aux Etats membres de l'Union européenne de veiller, notamment, à ce que les personnes aient un accès effectif à la procédure d'asile (paragraphe 71 ci-dessus), et que, d'autre part, les obligations découlant de la directive Accueil s'appliquent à tous les ressortissants de pays tiers et apatrides à la seule condition qu'ils déposent une demande d'asile à la frontière ou sur le territoire d'un État membre (paragraphe 67-68 ci-dessus). La récente refonte du droit de l'Union européenne en la matière (paragraphe 63-65, 69-70 et 72-73 ci-dessus) renforce ces principes : tous les droits procéduraux et matériels reconnus aux demandeurs d'asile supposant l'introduction d'une demande d'asile, plusieurs dispositions du règlement Dublin III et de la directive Procédure refondue visent à assurer un accès effectif à cette procédure, accès dont une information exhaustive et compréhensible des intéressés constitue le préalable indispensable. » (we onderlijnen)

De positieve verplichtingen uiteengezet in het arrest Tarakhel zijn in dezelfde lijn als de redenering van het Hof van Justitie in haar arresten Cimade en Saciri waarin de Opvangrichtlijn geïnterpreteerd wordt en het doel van continuïteit van opvang uiteengezet wordt.

4) In het arrest Tarakhel, benadrukt het Hof het feit dat het noodzakelijk is, gezien de reële mogelijkheid van schending van artikel 3 EVRM bij een transfert naar Italië, dat de Staat die de asielzoeker wenst over te dragen individuele garanties bekomt van de Italiaanse autoriteiten die aantonen dat de asielzoeker in kwestie opgevangen zal worden en ten laste genomen zal worden bij aankomst.

Er was inderdaad sprake in het arrest Tarakhel van een familie met minderjarige kinderen maar het EHRM interpreteert deze eis tot garantie niet a minima. De algemene groep van asielzoekers vormen een zeer kwetsbare groep. Onder hen zijn de alleenstaande vrouwen, net zoals de kinderen, buitengewoon kwetsbaar. Er dient in herinnering gebracht te worden dat verzoekster reeds het slachtoffer werd van onmenselijke en vernederende behandelingen in Italië bij aankomst. Er dient ook herinnerd te worden dat Uw Raad een transfert geschorst heeft van een alleenstaande man die geen bijkomende kwetsbaarheid vertoonde buiten het feit asielzoeker te zijn in haar arrest van 24 oktober 2014 (zie arrest RVV n° 132.090).

Zie arrest Tarakhel, §122 :

« 122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention »

De rechtspraak van het EHRM vooropgesteld in haar arrest Tarakhel verzet zich dus tegen een transfert van verzoekster naar Italië.

In casu heeft de Belgische staat immers geen enkele individuele garantie bekomen van de Italiaanse autoriteiten die aantonen dat verzoekster opgevangen zal worden en ten laste genomen zal worden bij aankomst.

Wat betreft de verplichting tot het bekomen van garanties, vermeldt de tegenpartij in de bestreden beslissing enkel « We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat opvang kan worden voorzien ».

Deze motivering is duidelijk volledig ontoereikend en komt niet overeen met de vereisten van artikel 3 EVRM zoals uiteengezet in het arrest Tarakhel.

Er mag niet uit het oog verloren worden dat verzoekster het onderwerp heeft uitgemaakt van een dringende procedure in de zin van artikel 28 van de Dublin III Verordening. Aangezien zij vastgehouden werd in een gesloten centrum werden het termijn waarbinnen de aangezochte lidstaat diende te antwoorden sterk ingekort. Italië beschikte slechts over 15 dagen om te antwoorden op de vraag geformuleerd door de Belgische Staat. De Italiaanse autoriteiten hebben niet geantwoord. De Dublin III Verordening voorziet in zijn artikel 28 een impliciete aanvaarding bij het gebrek aan antwoord binnen de 15 dagen.

Dit gebrek aan antwoord brengt geen enkele zekerheid mee voor verzoekster. Aangezien Italië niet geantwoord heeft weet niemand of zij correct zal opgevangen worden bij ontvangst. Aangezien verzoekster reeds in het verleden geen aanspraak kon maken op opvang kan hier ernstig aan getwijfeld worden. Er werd geen enkele garantie geboden op opvang door de Italiaanse autoriteiten, die niet eens geantwoord hebben op de aanvraag tot overdracht. Het loutere feit et stellen dat de Italiaanse autoriteiten 7 dagen voor overdracht zullen gewaarschuwd worden omtrent de aankomst van verzoekster is geen voldoende garantie in de zin van het arrest Tarakhel.

De rechtspraak van Uw Raad bevestigt eveneens dat de stilzwijgende aanvaarding van een aanvraag tot overdracht geen voldoende garantie biedt op het gebrek aan schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer.

In het arrest n°133.396 van 18 november 2014, heeft Uw Raad geweigerd een beslissing tot overdracht aan Italië te schorsen bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien de Belgische Staat de duidelijke en individuele garantie had gekregen van opvang van de asielzoeker. Het betrof geen stilzwijgend akkoord maar wel degelijk een expliciet akkoord van de Italiaanse autoriteiten met individuele garanties. Uw Raad stelt dat er geen systematische schendingen zijn van artikel 3 EVRM voor asielzoekers in Italië maar dat er wel degelijk een mogelijkheid van schending is die enkel kan weerlegt worden door een expliciet, duidelijk en precies antwoord van Italië.

Uw Raad maakt zelf in haar arrest het onderscheid tussen een stilzwijgend akkoord en een expliciet akkoord door Italië :

Het feit dat Italië inderdaad een grote toestroom van immigranten kent en het UNHCR de Europese Unie oproept om Italië bij te staan, betekent op zich niet dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Te dezen hebben Italiaanse autoriteiten zich uitdrukkelijk akkoord verklaard met de overname van verzoeker. De bestreden beslissing motiveert dat de Italiaanse autoriteiten in hun overnameakkoord van 24 oktober 2014 meedeelden dat verzoeker zal worden toegewezen aan het project "Astra", een Project dat in het leven werd geroepen met steun van het Europees Fonds voor Vluchtelingen en specifiek opvang en bijstand biedt aan personen die in het kader van de Dublin verordening via de luchthaven van Rome Fiumicino aan Italië worden overgedragen. Aldus besluit de bestreden beslissing dat verzoeker na overdracht wel degelijk adequate opvang en begeleiding zal worden aangeboden. Met zijn verwijzingen naar de algemene problematiek van opvangtekorten omwille van de massale instroom van vluchtelingen in Italië toont verzoeker niet aan dat, wat hem betreft, in casu niet voldoende stappen werden genomen om te voorzien in een adequate opvang en behandeling een asielaanvraag.

Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting nog verwijst naar 's Raads arresten nrs. 126.974 van 12 juli 2014, 131.609 van 17 oktober 2014 en 132.090 van 24 oktober 2014, waarin telkenmale de schorsing van een Dublin-overname door Italië werd bevolen, blijkt uit lezing van deze arresten dat het telkenmale ging om een impliciete aanvaarding door Italië, waarbij geen garanties waren dat voor betrokkenen niet zou worden voorzien in adequate opvang. Deze zaken zijn dan ook wezenlijk verschillend van de huidige zaak waar de Italiaanse autoriteiten zich uitdrukkelijk akkoord verklaarden met de overname en daarbij verklaren dat er voor verzoeker in opvang zal worden voorzien met aanduiding van het specifieke project waarin hij zal worden ondergebracht.

In haar arrest dd. 30 januari 2015 nr. 137696 schorste Uw Raad de beslissing bij uiterste hoogdringendheid in het geval van een Palestijnse Dublin-terugkeerder naar Italië op basis van de volgende redenering, afgeleid uit het arrest Tharakel:

« De gemachtigde had in casu de moeite moeten doen na te gaan of er in het geval van verzoeker problemen inzake opvang zouden kunnen bestaan gelet op de informatie in haar bezit en die zij overigens partieel citeert ter staving van de bestreden beslissing.

Niettegenstaande algemene rapporten op zich niet volstaan om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, blijkt op het eerste gezicht noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek, conform artikel 3 van het EVRM en

de relevante rechtspraak van het EHRM, werd gevoerd naar alle omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker, met name een nauwkeurig onderzoek in het kader van opvang voor Dublin terugkeerders wiens asielaanvraag nog niet definitief werd behandeld in Italië".

Deze redenering is in casu ook van toepassing aangezien er niet in concreto werd nagegaan of verzoekster problemen inzake opvang zou kunnen hebben op basis van de informatie in haar bezit.

Een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd dus aannemelijk gemaakt. Verder schendt de tegenpartij haar motiveringsplicht en haar zorgvuldigheidsplicht, die conform het arrest Tarakhel dienen geïnterpreteerd te worden, door geen zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek te doen op basis van alle elementen van de zaak."

4.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 3.2, eerste en tweede lid en artikel 6 van de Dublin III Vo;*
- artikel 3 EVRM;*
- artikels 1, 4, 6, 7, 18, 21 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- zorgvuldigheidsbeginsel.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Verzoekster meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, in geval van een terugkeer van verzoeker naar Italië.

Verzoekster houdt vooreerst voor dat zij nieuwe elementen kan aanbrengen tijdens haar schorsingsberoep, daar er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM.

Gezien verzoekster een schending van artikel 3 EVRM geenszins aannemelijk maakt (zie infra), kan verzoekster zich niet op nieuwe elementen beroepen tijdens de procedure.

Verzoekster houdt voor dat het systeem van asielaanvragen en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië structurele tekortkomingen vertoont die een onmenselijke en vernederende behandeling met zich meedragen in de zin van artikel 3 EVRM.

Verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij zich pas voor het eerst in het verzoekschrift beroept op deze vermeende structurele problemen, zonder hierover met een woord te hebben gerept tijdens het verhoor.

Zoals in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk gemotiveerd wordt, “werd tijdens het verhoor aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat zij besloot asiel te vragen in België omdat een zij op het Internet had gelezen dat België de mensenrechten beter zou respecteren. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties”.

Op geen enkel ogenblik heeft verzoekende partij aangevoerd dat zij in Italië geen asielaanvraag heeft kunnen indienen of dat zij opvang heeft gezocht bij de Italiaanse autoriteiten en deze hiervoor niet zouden gezorgd hebben.

Verwerende partij merkt op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

De verzoekende partij beperkt zich haar kritiek tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat:

“Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en 04931/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens haar verhoor geen verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties, maar merkte te op dat ze niet van plan was om asiel aan te vragen in Italië omdat ze via het Internet naar eigen zeggen te weten kwam dat de mensenrechten in België meer worden gerespecteerd. We benadrukken dat de betrokkene tijdens haar verhoor geen gewag maakte van feiten, ervaringen of omstandigheden die duiden op een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest. We merken op dat de Italiaanse Instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 20(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijke werden voor de

behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat betrokkene na overdracht bij de bevoegde Italiaanse instanties een asielaanvraag kan indienen. De Italiaanse Instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek naar haar asielaanvraag. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (...) (onderlijning toegevoegd)”

Verweerder laat verder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek, zowel van de concrete situatie van verzoekende partij als van de situatie in Italië voor wat betreft overgedragen asielzoekers, tot de bestreden beslissing is gekomen.

Meer zelfs, verzoekende partij heeft nog niet eens een asielaanvraag ingediend in Italië, noch heeft zij voorgehouden dat zij in Italië geen asielaanvraag heeft kunnen indienen.

Derhalve kan verzoekende partij niet dienstig in het kader verzoekschrift annulatieberoep plots voorhouden dat er zich problemen stellen in Italië, waarbij zij de vaststellingen die zij meent te kunnen afleiden uit deze rapporten, op geen enkele manier op haar eigen situatie betreft noch kan betrekken.

Verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog inzake structurele tekortkomingen van het systeem en de niet-eerbiediging van de grondrechten van asielzoekers, doch laat na aan te tonen dat er zich in concreto problemen stellen wat haar eigen situatie betreft.

Verzoekende partij betreft de in het verzoekschrift geciteerde passages niet op haar eigen situatie.

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd inzake de overdracht aan Italië, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris niet blind blijft voor eventuele problemen in Italië, doch hier in concreto op ingaat in de bestreden beslissing. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekende partij niet behoorlijk zal worden opgevangen in Italië en haar asielaanvraag daar niet behoorlijk zou worden onderzocht.

Bovendien laat verweerder gelden dat het niet vaststaat dat verzoekster binnen de normale opvangsystemen zal worden opgevangen; aangezien verzoekster overgedragen wordt in het kader van de Dublin III-Verordening is de kans reëel dat zij binnen het “Astra”-project zal worden opgevangen, een project dat specifieke opvang en bijstand biedt aan Dublin terugkeerders.

Het arrest dd. 02.12.2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen , waarbij de vordering van verzoekster tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen, stipuleert als volgt:

“Uit de genoemde rapporten blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers zich opdringt. Waar de verzoekende partij specifiek verwijst naar haar verblijf bij haar terugkeer, blijkt uit de passage van het rapport waarop zij doelt dat deze problemen zich voordoen wanneer de Italiaanse autoriteiten niet afdoende worden geïnformeerd over de komst van een asielzoeker die in het kader van de Dublinverordening wordt overgedragen. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen op voorhand in kennis stellen van de daadwerkelijke overdracht, zodat de nodige voorbereidingen in Italië kunnen worden getroffen. Bovendien kan de huidige raadsman van de verzoekende partij haar informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval van calamiteiten. Verder, wat de opvang

betreft, meldt het rapport dat voor de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening meestal opvangplaats gevonden wordt. In CARA-centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegenen die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating, verliezen hun opvangplaats. De verzoekende partij is echter niet in dat geval. In de 'Fiumicino' luchthaven krijgen Dublinterugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR opvangsysteem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Voorts blijken opvangplaatsen in Italië niet alleen voorzien te worden via het SPRAR opvangsysteem doch tevens via lokale projecten die opereren buiten het SPRAR opvangsysteem. Het is dus duidelijk dat er verschillende opvangmogelijkheden bestaan en ook al wordt vastgesteld dat er regionale verschillen zijn (UNHCR rapport) nergens kan blijken dat waar de verzoekende partij in principe toegang tot heeft, zij niet aannemelijk maakt dat er voor haar bij terugkeer er geen mogelijke toegang tot opvang of dienstverlening (medisch (indien nodig, wat niet is aangetoond), financieel en sociaal) is, ondanks een actuele problematiek van massale toestroom van asielzoekers en migranten."

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Italië, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet naar Italië te moeten gaan, te maken had met het feit dat zij via het Internet zou hebben vernomen dat België de mensenrechten beter zou respecteren.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd:

- Er kan worden aangenomen dat Italië, als lidstaat van het Europees asielstelsel, grondrechten zoals deze voorzien door het EVRM eerbiedigt;
- Bovendien is Italië ook partij bij het EVRM waardoor mag worden aangenomen dat het non-refoulementbeginsel naleeft;
- Verzoekster uitte tijdens haar verzoek geen enkel verzet tegen de behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties en maakte geen gewag van feiten of ervaringen die duiden op een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending van artikel 3 EVRM zouden uitmaken;
- Het feit dat het UNHCR de Europese Unie oproept om Italië bij te staan bij de toestroom aan immigranten, betekent niet dat asielzoekers aan onmenselijke of vernederende behandelingen zullen worden onderworpen;
- Personen die op grond van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen, hebben toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming;
- Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen;
- Verzoeker gaf uitdrukkelijk aan geen gezondheidsproblemen te kennen.

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien zij aan die Staat (waaruit zij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verweerder verwijst wederom naar passages uit het arrest dd. 02.12.2014 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van verzoekster werd verworpen:

“De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, daarnaar gevraagd in het zogenaamde Dublin- gehoor, stelde geen redenen te hebben, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - ie. Italië - zouden kunnen rechtvaardigen. Zij maakte dus geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk zou hebben ondervonden.

De verzoekende partij beperkt haar uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten betreffende de situatie van asielzoekers in Italië, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat zij bij overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.”

Verzoekende partij haalt verschillende internationale verslagen aan, waaronder een verslag van de Swiss Refugee Council van oktober 2013, doch verweerder laat gelden dat de aangehaalde verslagen geen afbreuk kunnen doen aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing én de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Bovendien toont verzoekster niet aan dat dit rapport van oktober 2013 nog steeds actueel is, temeer in de bestreden beslissing door de gemachtigde van de staatssecretaris werd verwezen naar een veel redcenter rapport, dat bijgewerkt werd tot en met april 2014. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op zorgvuldige wijze de huidige toestand van het Italiaanse systeem (en inz. van de opvangmogelijkheden) heeft onderzocht. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om, op basis van de rapporten waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, te oordelen dat er geen bezwaar bestaat tegen een verwijdering van verzoekende partij, teneinde haar asielaanvraag in Italië te laten behandelen.

Het weze benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij uitdrukkelijk verwees naar recente rapporten die bevestigen dat personen, die in het kader van Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen, in het algemeen toegang hebben tot opvang en worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten (zie o.m. het rapport van de “European Council on Refugees and Exiles”, het project “Asylum Information Database” en het “AIDA-rapport”, up-to-date tot april 2014). Met steun van het Europees Vluchtelingenfonds werd bijkomende opvangcapaciteit specifiek gericht op aan Italië overgedragen personen, in het leven geroepen. Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Italië is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoekende partij voor de behandeling van de asielaanvraag in Italië minder waarborgen zou genieten dan in België.

België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling.

Verzoekende partij dient haar rechten in Italië uit te putten, en zo zij er onregelmatig zou worden behandeld of zo zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld – wat geenszins vaststaat, temeer nu er in het verleden t.a.v. verzoekende partij ook geen probleem is gebleken m.b.t. de Italiaanse asielprocedure – dient zij zich tot de hogere autoriteiten te wenden.

Verzoekende partij voert aan dat de opvangmogelijkheden in Italië precair blijven, in het bijzonder voor alleenstaande vrouwen. Zij verwijst ter staving van haar beweringen wederom naar het OSAR-rapport van oktober 2013.

Verweerder herhaalt dat dit verslag geen afbreuk kan doen aan de omstandige motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris, die de actuele situatie betreffen (het AIDA-rapport werd bijgewerkt tot en met april 2014). Overigens toont verzoekster niet aan dat dit rapport nog steeds actueel is.

Verzoekster houdt voor dat zij reeds het onderwerp heeft uitgemaakt van een vernederende behandeling in Italië. Verweerder laat echter gelden dat verzoekster dit geenszins aantoon, noch heeft zij een vermeende slechte behandeling in Italië opgeworpen tijdens haar verhoor dd. 21.10.2014. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat zij dit niet heeft vermeld daar het verhoor “gespannen” verlopen zou zijn.

Verweerder verwijst verder ook nog naar het zeer recente arrest nr. 133 396 dd. 18.11.2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Verzoeker benadrukt dat de tekorten in de opvangcapaciteit voor asielzoekers van structurele aard zijn en dal ondanks inspanningen daartoe, hier thans nog steeds niet verholpen is, wel integendeel. Hij wijst er herhaaldelijk op dat UNHCR de EU oproept voor meer ondersteuning, dat Italië de aankomst van vluchtelingen zelfs niet maar registreert en dat UNHCR Italië oproept om de procedures te verbeteren. Deze elementen hebben echter betrekking op de algemene situatie van toestroom van vluchtelingen in Italië en bevatten geen specifieke informatie met betrekking tot de opvang van terugkeerders in het kader van de Dublin III-verordening. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvang van asielzoekers problematisch is, noch dat deze structurele tekorten vertoont. In zijn antwoord op de door verzoeker neergelegde stukken, namelijk het persbericht “Italy leaves hundreds of refugees stranded without food-UN” en het rapport ‘L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiennes wordt deze problematiek niet geminimaliseerd, maar wordt geoordeeld dat op basis van deze stukken niet kan besloten worden dat personen die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het feit dat Italië inderdaad een grote toestroom van Immigranten kent en het UNHCR de Europese Unie oproept om Italië bij te staan, betekent op zich niet dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.” (eigen arcering en onderlijning)

Verder kan verzoekster bezwaarlijk voorhouden dat zij psychologisch enorm lijdt onder hetgeen zij in het verleden meegemaakt heeft. Tijdens haar verhoor verklaarde zij immers geen gezondheidsproblemen te kennen.

Verzoekster houdt verder voor dat zij geen eigen bestaansmiddelen heeft en zich niet zal kunnen beroepen op de bijstandssystemen in Italië. Verzoekster beperkt zich echter tot loutere beweringen, doch legt geen bewijzen voor die deze zouden staven.

Ten slotte verwijst verzoekende partij naar het arrest TARAKHEL van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoekende partij toont evenwel geenszins aan dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis van voornoemd arrest liggen, vergelijkbaar zijn met deze van onderhavige casus.

Immers, de zaak TARAKHEL wordt gekenmerkt door volgende elementen:

- De zaak betreft een Afghaans gezin met zes minderjarige kinderen;
- De familie TARAKHEL verklaarde voor hun vertrek uit Italië te hebben verbleven in een CARA (Centro di Accoglienza per Richiedenti Asilo), waar zij gewelddadige incidenten zouden hebben meegemaakt;
- Het EHRM stipte aan dat uit verschillende voorgelegde rapporten bleek dat de normale opvangsystemen in Italië (CARA en SPRAR), waarbinnen de familie TARAKHEL zou worden opgevangen, overbevolkt zijn, met daarmee gepaard gaande problemen van promiscuïteit, geweld en gebrekkige hygiëne;
- De familie TARAKHEL had een kwetsbaar profiel, nu er verschillende minderjarige kinderen deel uitmaken van het gezin;
- De familie TARAKHEL zou in Italië worden opgevangen binnen de normale opvangsystemen;
- De Zwitserse overheid was, rekening houdend met de tekortkomingen van het Italiaanse systeem, onvoldoende nagegaan of de opvangstructuur- en voorwaarden in Italië aangepast zouden zijn aan de leeftijd van de kinderen en of de eenheid van het gezin zou worden gewaarborgd.

Deze omstandigheden verschillen fundamenteel van het geval van verzoekende partij, dat wordt gekenmerkt door volgende elementen:

- Verzoekende partij is een alleenstaande vrouw;
- Verzoekende partij heeft niet verklaard het slachtoffer te zijn geworden van een incorrecte behandeling in Italië;
- Het staat niet vast dat verzoekster binnen de normale opvangsystemen zal worden opgevangen; aangezien verzoekster overgedragen wordt in het kader van de Dublin III-Verordening is de kans reëel dat zij binnen het “Astra”-project zal worden opgevangen, een project dat specifieke opvang en bijstand biedt aan Dublin terugkeerders.
- Verzoekende partij heeft geen kwetsbaar profiel;
- Bezorgdheden omtrent minderjarige kinderen en de eenheid van het gezin zijn niet aan de orde.

Verweerder verwijst eens te meer naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 02.12.2014:

“Met verwijzing naar het arrest EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland wijst verzoekster er nog op dat ze een alleenstaande vrouw is, doch dit is op zich onvoldoende om voorgaande onderuit te halen. Voorts stelt verzoekster verkeerdelijk dat ze reeds het ‘onderwerp heeft uitgemaakt van onmenselijke en denigrerende behandelingen in Italië tijdens haar verblijf daar nu verzoekster zelf aangaf dat ze zich niet wilde registreren in Italië (waar ze initieel tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs loochende dat haar vingerafdrukken waren genomen) en ook meteen wilde vertrekken. Uit het administratief dossier kan evenmin blijken dat verzoekster, in tegenstelling tot wat ze in het verzoekschrift aangeeft, medische problemen heeft. Verzoeksters toevoeging dat ze aan astma lijdt kan evenmin worden aangenomen nu hiervan niet eerder melding is gemaakt en evenmin de ernst niet minimaal wordt toegelicht. Voorts is verzoeksters toevoeging in het verzoekschrift dat zij “psychologisch enorm onder hetgeen zij in het verleden meemaakte” lijdt, zelfs nood heeft aan ‘psychiatrische hulp’, bezwaarlijk ernstig nu dit loutere ongestaafde appreciaties betreffen terwijl verzoekster zelf aangaf dat ze zelfredzaam was (internet raadpleegde, geldtransfers liet uitvoeren). Deze nieuwe aanvullingen zijn dan ook strijdig met verzoeksters eigen verklaringen zoals verwerende partij terecht opmerkt.”

Deze rechtspraak kan dan ook niet naar analogie op de situatie van verzoekende partij worden toegepast.

Ten overvloede merkt de verweerder nog op dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublinverordening wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Verzoekende partij toont geen schending aan van de door haar aangevoerde rechtsregels.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar synthesesmemorie uiteen op welke wijze zij de artikelen 1, 6, 7, 18, 21 en 24 van het Handvest door de bestreden beslissing geschonden acht. Ter terechtzitting gevraagd naar een toelichting bij de geschonden geachte bepalingen van het Handvest, stelt de raadsman van de verzoekster dat hoofdzakelijk artikel 4 van het Handvest geschonden wordt geacht. Evenmin bevat de synthesesmemorie een uiteenzetting inzake de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 6 van de Dublin III-verordening zou schenden. Het enig middel is bijgevolg niet-ontvankelijk in zoverre de schending van de artikelen 1, 6, 7, 18, 21 en 24 van het Handvest en van artikel 6 van de Dublin III-verordening wordt aangevoerd.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 28(3) *iuncto* artikel 22(7) van de Dublin III-verordening. Tevens wordt in de beslissing op uitvoerige wijze ingegaan op de procedure van de verzoekster in Italië, de door de verzoekster tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen, de algemene situatie in Italië en de specifieke situatie van de verzoekster. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3, § 2 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Met betrekking tot deze bepalingen, blijkt uit rechtspraak van zowel het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM, cf. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S./België en Griekenland) als van het Hof van Justitie (cf. HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen/Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid) dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielpprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublin III-verordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest kent een gelijklopende inhoud als artikel 3 van het EVRM.

Volgens het EHRM kan de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekster in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar aldaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de

verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooraf dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekster zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische (zal moeilijk werk vinden omwille van een te grote immigratietoevloed) en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14 en, *mutatis mutandis*, 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (zie: *mutatis mutandis*, EHRM 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42, EHRM 28 juni 2011, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië §§ 70-71).

Te dezen laat de verzoekster in haar synthesesemorie gelden dat de Italiaanse autoriteiten haar hadden meegedeeld dat “*er nergens nog plaats was in de opvangcentra*”, dat zij in Italië geen medicatie heeft gekregen tegen astma, dat zij in Italië “*omringd (was) door vrouwen en kinderen die net zoals haar op straat leefden*” en dat er vaak gevechten plaatsvonden tussen de kandidaat-vluchtelingen om de beste overdekte slaapplek te bekomen. Zij voert aan dat zij deze elementen niet eerder ter kennis van de verwerende partij heeft gebracht door haar angst om te worden teruggestuurd en door de zwakke kwaliteit van het interview. Zij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster het verslag van het interview dat op 21 oktober 2014 werd afgenomen, en dat haar werd voorgelezen in het Tigrinya, heeft ondertekend en dat zij hierbij geen opmerkingen met betrekking tot de kwaliteit van het interview heeft geformuleerd. Evenmin licht zij in haar synthesesemorie nader toe in welke zin de kwaliteit van het interview volgens haar “*zwak*” zou zijn. Wat haar angst om te worden teruggestuurd naar Italië betreft, is het net de bedoeling geweest van het interview dat de verzoekster de redenen opgeeft die een verzet naar Italië zouden rechtvaardigen, zodat hiermee rekening kan worden gehouden bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Echter, tijdens het zogenaamde Dublin-gehoor uitdrukkelijk gevraagd naar de redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die haar verzet om een overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen, antwoordde de verzoekster enkel dat zij “*niet het plan (had) om asiel aan te vragen in Italië*” en dat zij “*(v)ia het internet had (...) gezien dat de mensenrechten in België beter zijn*”. Op de vraag of er specifieke redenen waren waarom zij precies in België een asielaanvraag wilde indienen, antwoordde zij dat dit was “*(o)mdat de mensenrechten beter gerespecteerd worden dan in andere Europese landen*”. Zij gaf tevens te kennen dat zij “*geen gezondheidsproblemen (heeft)*”. Zij maakte

tijdens het gehoor evenwel geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens haar verblijf in Italië persoonlijk zou hebben ondervonden. Zij maakt hiermee geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

Met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië, beperkt de verzoekster haar uiteenzetting in de synthesememorie tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten, die zij evenwel niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat zij bij overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekster, met de algemene rapporten waarnaar zij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu voert de verzoekster aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in het opvang- en dienstverleningssysteem en omwille van de sociaaleconomische situatie van asielzoekers. De verzoekster wijst op de ongeziene toestroom van asielzoekers in 2013 en 2014, op het structurele gebrek aan opvangmogelijkheden om deze toestroom op te vangen en op het gebrek aan opvang van zogenaamde Dublin-terugkeerders.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster ter gelegenheid van het zogenaamde Dublin-interview van 21 oktober 2014 als *"specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen"*, het volgende meedeelde: *"Omdat de mensenrechten beter gerespecteerd worden dan in andere Europese landen"*. Op de vraag of er redenen waren met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht zouden rechtvaardigen, stelde de verzoekster dat zij *"niet het plan (had) om asiel aan te vragen in Italië"* en dat zij *"(v)ia het internet had (...) gezien dat de mensenrechten in België beter zijn"*. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand, gaf de verzoekster te kennen dat zij *"geen gezondheidsproblemen (heeft)"*. Uit deze verklaringen kan bezwaarlijk worden besloten dat de verzoekster persoonlijk werd geconfronteerd met problemen inzake opvang van 'Dublin-transferees' in Italië. De verzoekster kan dan ook bezwaarlijk stellen dat in haar situatie haar kort verblijf in Italië enigszins te wijten is aan de gebrekkige opvangmogelijkheden van Italië.

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij zich grondig heeft geïnformeerd over de situatie van asielzoekers in Italië. Zo bevat het administratief dossier een kopie van een rapport van de *"European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database"* (Maria de Donato, *"Asylum Information Database - National Country Report - Italy"*, up-to-date tot april 2014) (verder AIDA-rapport genoemd), waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat geen deugdelijk onderzoek zou zijn gebeurd. In de bestreden beslissing wordt op basis van deze informatie geoordeeld *"dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan haar asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming"*.

De verzoekster verwijst naar een rapport van OSAR van oktober 2013 waarin de gebrekkige opvang bij aankomst wegens overvolle centra voor Dublin-terugkeerders en specifiek de opvangproblemen voor alleenstaande vrouwen worden aangestipt. Zij weerlegt hiermee evenwel niet wat daaromtrent in de bestreden beslissing op grond van het recentere AIDA-rapport wordt gesteld, met name dat *"(d)e betrokkene (...) in haar hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene opvang en bijstand (zal) verkrijgen. We wensen op te merken dat het AIDA-rapport melding maakt van met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen : "However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have been adopted. From 2011*

the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari). These projects are addressed to either all the Dublin returnees or to vulnerable categories among Dubliners", pagina 26, alinea 3)". Bovendien blijkt uit de passage van het rapport waarop de verzoekster doelt dat deze problemen zich voordoen wanneer de Italiaanse autoriteiten niet afdoende worden geïnformeerd over de komst van een asielzoeker die in het kader van de Dublinverordening wordt overgedragen. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen op voorhand in kennis stellen van de daadwerkelijke overdracht, zodat de nodige voorbereidingen in Italië kunnen worden getroffen. Bovendien kan de huidige raadsman van de verzoekster haar informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval van calamiteiten. Verder, wat de opvang betreft, meldt het rapport dat voor de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening meestal opvangplaats gevonden wordt in CARA-centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegenen die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating, verliezen hun opvangplaats. De verzoekster is echter niet in dat geval. In de 'Fiumicino' luchthaven krijgen Dublinterugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR opvangsysteem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Voorts blijken opvangplaatsen in Italië niet alleen voorzien te worden via het SPRAR opvangsysteem doch tevens via lokale projecten die opereren buiten het SPRAR opvangsysteem. Het is dus duidelijk dat er verschillende opvangmogelijkheden bestaan en ook al wordt vastgesteld dat er regionale verschillen zijn (UNHCR rapport), uit niets blijkt – en de verzoekster maakt niet aannemelijk – dat er voor de verzoekster bij terugkeer geen mogelijke toegang tot opvang of dienstverlening (medisch – indien nodig, wat niet is aangetoond –, financieel en sociaal) is, ondanks een actuele problematiek van massale toestroom van asielzoekers en migranten. Dat de Italiaanse instanties in hun akkoord niet zouden hebben meegedeeld dat de verzoekster zou worden toegewezen aan het zogenaamde project "Astra", doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Voorts stelt de bestreden beslissing: *"We merken verder op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van ondermeer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland : "Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above)", EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië".* Verzoekster kan in deze dan ook niet nuttig verwijzen naar het arrest EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland. De bestreden beslissing heeft er hieraangaande terecht op gewezen *daar voorgaande beoordeling door het EHRM hernomen werd: "In view of the foregoing, the current situation in Italy can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. judgment, cited above, where the Court noted in particular that there were fewer than 1,000 places in reception centres to accommodate tens of thousands of asylum seekers and that the conditions of the most extreme poverty described by the applicant existed on a large scale. Hence, the approach in the present case cannot be the same as in M.S.S.", EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland".*

Met verwijzing naar het arrest van het EHRM van 4 november 2014, in de zaak Tarakhel t. Zwitserland, wijst de verzoekster er nog op dat ze een alleenstaande vrouw is, doch dit is op zich onvoldoende om voorgaande onderuit te halen. Voorts kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat ze reeds het *"onderwerp heeft uitgemaakt van onmenselijke en denigrerende behandelingen in Italië tijdens haar verblijf daar"*, nu zij tijdens het gehoor van 21 oktober 2014 zelf aangaf dat ze zich niet wilde registreren in Italië (waar ze initieel tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs loochende dat haar vingerafdrukken waren genomen) en ook meteen wilde vertrekken. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de verzoekster, in tegenstelling tot wat ze in haar synthesesmemorie aangeeft, medische problemen heeft. Haar toevoeging dat ze aan astma lijdt kan evenmin worden aangenomen nu zij hiervan niet eerder melding heeft gemaakt en bovendien de ernst niet minimaal wordt toegelicht. Zij brengt tevens geen enkel medisch attest bij dat haar bewering kan staven. Voorts is de toevoeging in de synthesesmemorie dat de verzoekster *"psychologisch enorm (lijdt) onder hetgeen zij in het verleden meemaakte"*, zelfs nood heeft aan *"psychiatrische hulp"*, bezwaarlijk ernstig nu dit evenzeer loutere ongestaafde appreciaties betreffen terwijl de verzoekster zelf aangaf dat ze zelfredzaam was (internet

raadpleegde, geldtransfers liet uitvoeren). Deze nieuwe aanvullingen zijn dan ook, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht opmerkt, strijdig met de eigen verklaringen van de verzoekster. De bestreden beslissing motiveerde dit als volgt: *“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een in 1979 geboren vrouw is. Ze verklaarde tijdens haar verhoor geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 21.10.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene specifieke noden heeft”*. De verzoekster slaagt er met haar betoog niet in de onjuistheid of de kennelijke onredelijkheid van deze motieven aan te tonen.

Inzake de grote toestroom van migranten in Italië, stelt de bestreden beslissing: *“Italië, Lidstaat aan de buitengrens”, kent tot heden een grote toestroom van immigranten, die de structuren voor opvang van en bijstand aan asielzoekers ontegensprekelijk onder druk zet. Hieromtrent wensen we op te merken dat het UNHCR de staten, die gebo(n)den zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Italië in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Recente rapporten, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie, maar tonen ook aan dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien(s) dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport “L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; “Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, “Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, “Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden”, Bern, oktober 2013”*.

Tenslotte blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 249). Uit de combinatie van de door de verzoekster aangehaalde citaten kan bijgevolg niet worden afgeleid dat de situatie van ‘Dublin-transferees’ gelijkgesteld kan worden met een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoeker nog verwijst naar de arresten nrs. 132 090, 133 396 en 137 696 van respectievelijk 24 oktober 2014, 18 november 2014 en 30 januari 2015 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Zo voert zij weliswaar aan dat niet *in concreto* werd nagegaan of zij problemen inzake opvang zou kunnen hebben op basis van de informatie in haar bezit, doch laat zij na te specificeren welke informatie zij in haar bezit zou hebben (en hoe) die een probleem *qua* opvang met zich zou kunnen brengen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest aannemelijk maakt.

Nu de verzoekster geen systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in Italië aantoonde die erop wijzen dat zij een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, kan ook een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de Dublin III-verordening niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN